

Andreasparochie, overweging 7/8 mei 2022

INLEIDING

Beste mensen. Soms weet je iets in je binnenste. 'Een innerlijke wijsheid die met je buik, met je hart te maken heeft. Alsof een geest van waarheid tot je spreekt.' Jou de weg wijst. Jou met liefde roept. Als je hieraan gehoor geeft, dan volg je de roep van je ziel. Dan leef je je roeping. Twee mensen die hun roeping bij uitstek leefden, waren Jezus en Paulus. Luister straks maar eens of u iets van hun roeping op het spoor komt. In de overweging straks zet ik deze twee mannen even aan de kant. Er komen vier mensen aan het woord die de roep van hun ziel serieus namen. Twee mannen en twee vrouwen die mij dieper lieten aanvoelen wat roeping is. Die mij iets lieten zien van de schat in hun hart. Van de onhoorbare stem van liefde die ook in jullie diepste wezen te horen is. En altijd nieuw is. 'De roep van Hem die geen stem heeft maar toch spreekt in al wat bestaat!'

EERSTE LEZING: Uit de Handelingen der apostelen 13,14.43-52

Paulus en Barnabas trokken van Perge verder naar Antiochië in Pisidië. Daar aangekomen gingen ze op sabbat naar de synagoge en namen er plaats. Na afloop van de samenkomst liep een groot deel van de Joden en de vrome proselieten met Paulus en Barnabas mee, die hen toespraken en hen aanspoorden zich over te geven aan de goedgunstigheid van God. De volgende sabbat kwam bijna de hele stad bijeen om naar het woord van de Heer te luisteren. Bij het zien van de mensenmenigte werden de Joodse leiders jaloers en begonnen ze de woorden van Paulus op godslasterlijke wijze verdacht te maken. Maar Paulus en Barnabas zeiden onomwonden: 'De boodschap van God moest het eerst onder u worden bekendgemaakt, maar aangezien u die afwijst en uzelf het eeuwige leven niet waardig acht, zullen we ons tot de heidenen wenden. Want de Heer heeft ons het volgende opgedragen: 'Ik heb je bestemd tot een licht voor alle volken om redding te brengen, tot aan de uiteinden van de aarde.' Toen de heidenen dit hoorden, verheugden ze zich en spraken ze vol lof over het woord van de Heer, en allen die voor het eeuwig leven bestemd waren, aanvaardden het geloof. Het woord van de Heer verspreidde zich over de hele streek. De Joden hitsten echter de vrome vrouwen uit de hogere kringen op, evenals de vooraanstaande burgers van de stad, en wisten hen zover te krijgen dat ze zich tegen Paulus en Barnabas keerden, zodat die uit het gebied werden verdreven. Maar zij schudden het stof van hun voeten omdat ze niets meer met hen te maken wilden hebben en vertrokken naar Ikonium. De achterblijvende leerlingen waren vervuld van vreugde en van de heilige Geest.

Tot zover deze lezing.

Allen: Wij danken God.

STILTE/MUZIEK/LIED

TWEEDE LEZING: uit het evangelie volgens Johannes 10,27-30

In die tijd zei Jezus: "Mijn schapen luisteren naar mijn stem, ik ken ze en zij volgen mij. Ik geef ze eeuwig leven: ze zullen nooit verloren gaan en niemand zal ze uit mijn hand roven. Wat mijn Vader mij gegeven heeft, gaat alles te boven, niemand kan het uit de hand van mijn Vader roven, en de Vader en ik zijn één."

Zo spreekt de Heer.

OVERWEGING

Toen ik begon met de voorbereiding van deze viering belde ik naar een mevrouw die ik had ontmoet op onze parochiedag. Ik viel met de deur in huis: "Zou ik met jou eens mogen praten over roeping, over jouw roeping?" "Kom maar eens langs", zei ze. Twee weken later zat ik tegenover haar. "Roeping is een gevoelskwestie. Het is iets innerlijks." "Een luisteren naar Gods Stem in je", vulde ik aan. Ze keek me verbaasd aan en zei: "Nee, ik hoor geen stemmen! Ik zou ook niet zeggen: God heeft mij geroepen. Hoewel God wel in ieder mens zit. God is liefde. Vanuit God maak je geen oorlog. Maar wat was mijn roeping? Ik was gek op kinderen. Als klein meisje deed ik niks liever dan wandelen met kleintjes in de kinderkar. Maar mijn gezondheid was niet zo goed: ik had epilepsie, nierkwaal. Ik was slechtziend. Een hartkwaal sinds mijn 18^e. Kinderen krijgen ging dus niet! Ik heb nog even overwogen om het klooster in te gaan. Even maar! Wat ik wilde, wist ik wel: dienstbaar zijn, iets betekenen voor mensen, het liefste voor kinderen. Geld interesseerde me niet. Ik koos voor de opleiding kinderverzorgster. Overdag poetsen om de opleiding te kunnen betalen en 's avonds vier jaar lang naar school. Dit voelde zo als mijn weg. Jarenlang heb ik met kinderen gewerkt. Ook heb ik nog een tijd de kinderen van mijn zus verzorgd, toen zij ziek was. Nu ben ik oud en gaat het niet meer. Maar ik hou nog steeds van kinderen. Als ik iemand met een kinderkar zie, moet ik altijd even naar het kindje kijken." In Winthagen had ik een gesprek met een jonge vrouw over geschikte activiteiten voor jongeren. Aan het einde van het gesprek vertelt ze: "Op mijn zeventiende begon ik de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening. Ik had lang nagedacht, maar wist eigenlijk niet wat ik wilde. Met grote twijfels startte ik dus. Halverwege het schooljaar belandde ik in het ziekenhuis. Ik had onverklaarbare klachten en veel pijn. Omdat ik een boeiende casus was, stonden er veel artsen om me heen. Ze deden me echt pijn tijdens het onderzoek. Ik schreeuwde het soms uit. Naast me stond een oudere verpleegster. Ze hield mijn hand vast en aaide zacht over mijn arm. Het enigste wat ze zei, was: "Ssssst....stil maar meisje, het komt goed." Ze deed het zo liefdevol. Het was net of er toen in mijn binnenste een lampje ging branden. Het werd heel vredig en rustig van binnen. Ik wist het: Ik word verpleegster. Op dat moment wist ik wat mijn roeping was! Ik veranderde toen ik uit het ziekenhuis kwam meteen van opleiding."

Met Hansi, een man met het downsyndroom, liep ik jaren geleden door Spekhei richting Jumbo. Wekelijks haalden we voor hem blikjes bier, douchegel en knakworsten. Ik was gejaagd, want het was druk in de woonvorm. Ik hoopte zo snel mogelijk weer thuis te zijn. Hansi had alle tijd. Hij genoot, liep tergend langzaam en keek rustig rond. Een oudere mevrouw nadert ons. Hansi ziet haar, spreidt zijn armen en roept: "Ik ken jou." Aan haar

gezicht zag ik dat ze hem voor het eerst ontmoette, maar ze liet zich meteen omhelzen. Hansi zoent haar en ik zie de ontroering in haar gezicht. "Wat biste toch een leef jong'n", zegt ze. "Als alle mensen zo eens waren.. "Joa, joa", zegt Hansi, "Roda heeft gewonnen." Mijn geduld raakt wat op en zeg: "Hansi we gaan naar de Jumbo." Ik trek hem nog net niet aan zijn jas. Nog geen halve minuut later hoor ik hem weer: "Ik ken jou." "Hansi, asjeblijft... doorlopen..we hebben geen tijd", fluister ik. Maar hij heeft de man al omarmd. Later besepte ik: Hoe mooi, puur, ontwapenend het was wat hij deed. Mensen smolten en genoten van zijn liefde, warmte. Hier was hij helemaal Hansi. Dit kwam zo uit zijn wezen, dit had met zijn roeping van doen. In plaats van hem een groot compliment te geven, joeg ik hem op. Op dat moment was ik geen goede herder voor hem.

Tot slot de helaas overleden monnik Thomas Merton: Wat hij als zijn roeping, zijn levensweg zag, dat ontdekte hij in de natuur! En wel in de boom. Hij zegt: Een boom geeft eer aan God door simpelweg 'boom' te zijn. Hij gehoorzaamt aan wat God van hem verwacht. Een boom die gewoon tevreden is boom te zijn. Een boom die niet de pretentie heeft iets anders te willen zijn: een mooiere boom of een dier of een mens. En juist zo beantwoordt aan wat God van hem verwacht. Hij heeft die boom geschapen als boom. Hij hoeft niet anders te zijn, niet mooier of groter. Of nog meer bewondering opwekken bij de mensen. De bladeren hoeven niet groener te zijn. De boom is tevreden met het idee wat God van hem had. Of hij nu recht is of krom, groot of klein. Durf jij de mens te zijn wie jij bent? Durven wij deze concrete mens te zijn, in deze omstandigheden, met deze beperkingen, met deze geschiedenis? Durf je helemaal te zijn wie jij bent? Zoals God jou naar jou verlangt?